

живот там долу нежде в Тракия, която некога бе наша. През войната баща му падна убит на бойното поле, ја сега преди месец или два той с майка си и с много други бежанци дойдоха тука при нас, за да им е по-добре и да си спасят живота. Ала майка му заболела от мжка, труд и несгоди — и умрела бързо и неочаквано. А Стефко остана сжавсем сирак, бездомник и нещастник.

Сирота Стефко!

От вестниците той печелеше, колкото да се нахрани, а спеше, дето завърнеше: ту в градската градина на некоја скамейка, ту в некоје съборено за преустройство здание, ту в некоја строеща се къща. . . . Но тогава бе лето и нощите бежа топли, а сега, когато духат есенните ветрове и вали джжд, той се простуди и едва върви, затова и лицето му е слабо и жълто, а очите му сж мжтни и възпалени.

Горкият, горкият Стефко!

Той и работа тук-там подири, но хората, гледайки го тжй хилав, болничав и малжк, сжс скжсани обувки и дрешки, студено и безсърдечно го пждеха. Па и вестникопродавците го гонеха, за да не им отнема купувачите; дори един пжт и зле го биха. И той, изоставен и гонен отвсекожде и от всички, остана в улиците ни мил, ни драг. А зимата идеше, и цел смразен от джжда и мжглата, той сжс сжлзи на очи си спомнаше за татко, за мама, за техните ласки, за топлата стая в къщи. Но това е било некога, а сега — студ, джжд, кал. . . Ето вече и се смржква. . .

Стефко върви, върви той безцелно с главоболие и шум в ушите. Минавайки край една фурна, той си купува едно кравайче, което му се поисква, защото той целия ден не е ял нищо. Но след една, две отхапки, вижда той, че не му се услади и го скрива в джоба си, докато оладнее и му се поиска. Стжмнява се. Той се спира под един балкон, дето джжджт не достига; джлго, джлго време стои той там притихнал.

Полека-лека нощта настжпва.

Ето едно големо улично куче, сжщо тжй бездомно като него, минава, спира се при него и го души. Той изважда кравайчето от джоба си, кжса и му хвърля залачета, които гладното псе лакомо поглжща, махайки радостно с опашка. То поглежда благодетеля си кротко и ласкаво и най-сетне се свива в краката му. Стефко се привежда и го погладва по измокрената козина, а то му лизва ржката и радостно заудря с опашката си по земята.

На Стефка е студено, той дори трепери, протега се и се прозева. Нему тжй се иска да легне, да си отпочине, да поспи. Но де? — той тржгва да дири место за ношуване, защото постоянно нема: той спи, дето намери тайничко место и сушинка. Кучето го изгледва, без да става, като че ли размишлява, дали да тржгне след него или да остане да лежи на своето натоплено вече место. Но когато Стефко се из-